

XXXVIII

David no alçava la mirada de la paperassa burocràtica que l'alcaldesa li havia encomanat aquell matí. Un impresentable regidor, ara en l'oposició, s'encarregava de fer-li pujar l'adrenalina, vinga i torna-li, fent-li la barrila, calfant-li les orelles amb la seua imparable verborrea. Estava acostumat a l'obediència dels esclaus, i no s'acostumava a haver de ser un més.

—Senyor Chulià, faça'm el favor. Ara no puc atendre'l, que tinc feina encomanada per la senyora alcaldessa —l'exercici de contenció del funcionari era admirable.

—Que t'he dit que m'escoltes, moniato —allò començava a passar-se'n de castany obscur.

—Vinga, ja està bé —i sense mirar-lo, David va escapçar uns papers i, amb el grapat de fulls a la mà va fer intenció d'eixir cap a una altra dependència, on el secretari li havia de signar quatre escrits.

Cacau, però, li va barrar el pas, el va enxampar per la monyica i, en un gest violent, li va escampar la documentació per terra.

—Prou d'eixe color! Pare el carro, amic! —la potent veu d'aquella jove que li havia guanyat les darreres eleccions el treien de polleguera—. Policia!

A l'instant, sol lícit, va acudir l'agent de la policia local del cos de guàrdia. En veure el panorama només va fer ben visible l'arma reglamentària per acollonar el presumpte agressor.

—Traga'm d'ací este...! —Ester Boluda, l'alcaldesa, es va mossegar la llengua.

No va fer falta, Cacau, furibund i de morros, va girar cua no sense abans gosar amenaçar-los amb una brofegada més:

—Quan torne se'n recordareu de mi! —aquell il·lús pensava en tornar a ser al govern de l'ajuntament, un desig que mai veuria ja complit.

Acostumat a manar, encara es va atrevir a fer-ne una de grossa. Sabedor com era que acabaven d'aplegar les rajoles a la casa de la cultura, es va aplegar a l'obra i va ordenar a un despistat foraster que paràs l'operació i el seguís. Amb tota la barra del món va conduir aquell camió a una altra obra: la del seu xaletet, al Campet de la Figuereta.

Com que ulls n'hi ha més que granets d'arena a la platja, van ser uns quants els veïns que veieren l'operació, sense entendre res, fins que anaren lligant caps en les converses de casino. En la seua superba indiferència no albirava Cacau que aquella relliscada li costaria disgustos al si del partit, on l'honrat Joanet Herrero, "Tramusser", el va aconseguir arraconar contra les cordes. I a la Casa de la Vila, on tots els regidors i regidores, els que considerava seus i els dels altres dos grups, li plantejaren la dimissió com única eixida, i, si no volia arribar a vènit, l'amenaçaren amb dur-lo a plet, com així va ser mesos després.

Definitivament Cacau havia passat de ser una estrella en ascens, fins i tot mediàtica, a estavellar-se estrepitosament, com aqueixes restes d'escombraria espacial que graviten sobre els nostres caps i que, de tant en tant, cauen a la Terra.

XXXIX

Els ànims començaven a estar tensos. L'apressada convocatòria de reunió de la Coordinació de Festes Comarcal, a la seu de la Mancomunitat, no havia fet minvar l'assistència. Ben al contrari, amb tots els seients ocupats, encara hi havia gent que estava dempeus. Al final tots agafaren cadira, amb unes de plegables que van dur d'una altra sala.

El motiu de tant d'interés era clar: la decisió unilateral de la capital de la Vall de canviar les dates de les seues festes de moros i cristians havia generat malestar en la resta de localitats, ja que els obligava a alterar les seues, si no volien lamentar-ho, ja que Fontinens atreia tot el públic i bona part dels recursos de festes dels pobles veïns.

Ningú hi va faltar: des d'alcaldes i regidors valldalbaidins, a l'empresariat turístic i hostaler, sindicats, assemblees de joves, l'assemblea de bandes de música de la Vall, la UNDEF i representants de les *filaes* dels pobles que feien també moros (i cristians). L'aire condicionat recentment instal·lat no donava l'abast i la basca començava a fer-se palesa, especialment en les aixelles i en l'olor humana que ho començava a empudegar tot.

Va prendre la paraula la presidenta de la Mancomunitat, Angelina Osca, que va explicar el motiu principal d'aquell aplec.

—...i no cal que us diga que el que ací decidim, encara que legalment no pot ser d'obligat compliment, és important i cal que arribem al màxim consens —va ser la frase final després de les desmanegades i protocolàries presentacions, encara que tots es coneixien, i alguns en el sentit bíblic de la paraula.

Les mans, com impel·lides per ressorts mecànics, ompliren la sala per demanar la paraula. Amb prou feines Ricard Boix, el tècnic cultural, que en feia de secretari de la reunió, va establir un torn de paraula.

—Si Fontinens avança la seua setmana festera a principis d'agost, en Aielo podem tancar la paradeta —no cal dir d'on era Engraci Sanç, el regidor que havia pres la paraula—. No trobarem bandes de música, i el públic, que abans venia a les nostres festes, doncs ja no sé si acudirà.

—Igual estem en Alfarrasí —va recolzar l'alcalde Vidal—. I molts altres.

—Podríem saber quin és el motiu que ha dut la Societat de Moros i Cristians per presentar la seua proposta? —preguntava Canet, músic de la banda de Llutxent, i president de l'assemblea comarcal.

—Home, bàsicament... —va intentar respondre Ferran Mollà, com a president de l'entitat que propugnava el canvi—. És que a finals d'agost la gent se'ns queixa que no té temps per vacances....

La remor es va convertir en un bram de desaprovació.

—Cada ciutat... —es notava que qui parlava vivia en una, era l'alcalde de Fontinens, Salvador Torró— té la potestat per decidir les dates de les festes.

—És clar, però penseu un poc en els altres, refotre! —definitivament l'educada Mireia Ramis, dels hostalers, havia perdut l'elegància.

S'hi mesclaren crits, veus, més peticions de paraula... fins que la presidenta de l'ens valldalbadí, amb el micròfon del poder a la mà, va aconseguir imposar-se:

—Després de l'èxit de la campanya “Obrim les finestres de la Vall”... —com a bona política no perdia l'ocasió per dur l'oliva davall la seua biga— estem en condicions de

proposar que ho decidisquen en referèndum els festers de Fontinens. Però, però... —malgrat el micro quasi resultava inaudible enmig d'aquell sarau. Va fer l'ullet al tècnic de so, que en va augmentar la potència, fins acoblar-se, el que els va obligar a tapar-se les orelles—... des de la comarca els aconsellem que les mantinguen com fins ara. A més, tal i com va prometre el nostre conseller i el president de la Diputació, podrem comptar amb tot el seu suport...

—Angelina: ja n'hi ha prou d'aqueix color. Tots sabem el que són promeses electorals i la dura realitat dels pressupostos autonòmics i provincials, que ens destinen una misèria a la comarca —la veu clara era de Xavier Margall, alcalde d'Otos.

Els de la clac, atents a les senyes d'Osca, començaren a aplaudir i van aconseguir apaivagar les veus dels dissidents, que s'envalentien. Ningú, però, es va alçar, perquè el següent punt de l'ordre del dia també tenia a veure amb la promoció turística, i, més concretament, en la proposta de generalitzar *“una original i peculiar manera de promoure un conjunt d'activitats que giren entorn a la riquesa agroalimentària i la diversitat de productes típics de cada municipi, com és el llançament de quilos i quilos de fruites a manera de lluita entre els participants”*.

—I que conste que, al preu que s'han posat les bresquilles i els albercocs de la “galta roja”, per terra, si ens compren la fruita per això, pot ser una solució a la crisi del camp —qui parlava, un llaurador que veia perillar la collita d'enguany, igual de desastrosa que la de l'any anterior, i que l'altre—. Jo igual tinc que la tiren com si se la mengen.

—Sí home, o siga que, per a revaloritzar la terra, per dignificar l'agricultura ho llancem tot per terra... que esteu tronats? —va esclatar Romuald Bellver, de la Unió Fa la Força (UFF).

—I la següent proposta què és, la *Melonà* o la *Carabassà*? —es descollonava el barbamec impertinent Ramon Tormo, que representava l'Assemblea de Joves.

Sort que en aquell edifici tenien un funcionari que no se'l mereixien, i que va reconduir la destrelatada reunió, impossible de resumir en una acta. Boix va intervindre assenyadament i va aconseguir que la proposta fóra rebutjada. Quin descans!

XL

—Xe, quin sainet! —l'apreciació la va fer Núria, una eixerida pèl-roja amb dues trenes semblants a les de Pippi Langstrump, però sense eriçonar.

—La veritat és que als valencians tenim una certa tradició en el tema, no sé de què t'estranyes —li va afegir Marc, un no menys espavilat xicot, ara en tasques audiovisuals fora de la comarca.

—Anem a fer-se'n una, que amb la calorassa del local i l'acalorada que ens han fet agarrar... —va proposar Remei, assedegada i amb ganes de gresca.

Sense posar-ho en qüestió tots s'encaminaren al bar Margalló. La colla de sis o set persones que alegrement eixia de la seu de la Mancomunitat no era altra que la del Grup de Periodistes de la Vall (Grupervall), una associació sense ànim de guany —tal com deien els seus recentment aprovats estatuts—, que reunia la major part dels treballadors de la informació de la contrada. Malgrat l'enfrontament comercial, de vegades exagerat per qüestions de caire personal o ideològic entre alguns dels caps, entre els i les periodistes hi havia bon rotllo. Era la primera vegada que coincidien des que un dels seus fundadors, l'inefable Martí, els havia deixat.

Mentre les birres corrien per les taules —una cosa és la festa i una altra l'economia—, i demanaven una picadeta, començaren a contar-se les seues darreres anècdotes.

—A vore: sépia, mandonguilles d'abadejo, faves i —abans de pronunciar-ho Eulogi no va poder evitar un record emocionat a les gràcies del finat— cacau i tramús. D'acord?

—Sí, ni papes ni quicos, cacau i tramús —va arredonir Marta, la morena més veterana de les ones radiofòniques a l'EJKHL3—, com volia Martí.

Es posaren momentàniament seriosos, però, amb un brindis per ell —a qui no costava imaginar-se a les portes del cel amb una samarreta amb aquell eslògan anticlerical— van seguir amb un altre to més distés.

Remei va encetar la roda de comentaris maleint el seu cap de redacció, a quilòmetres de distància, que s'entossudia a canviar-li tots els titulars, com per mostrar el seu poder... fins que va ficar la pota fins l'engonal.

—No va el Díaz i a les meues informacions sobre la línia d'autobusos que va posar en marxa la Manco, com llig el caracollons que començava en l'estació de tren de la Poble del Duc, va i s'espolsa el titular més abraçadabrant que mai he vist!

—No seguisques, que m'encane. Com si ho estiguera llegint: *“La Mancomunitat posa en marxa una nova línia de ferrocarril a la Vall d'Albaida”*. Crec que fins i tot van cridar des del Japó a veure com s'ho feien amb un pressupost tan esquifit! —estossegà el Marc, quasi ofegant-se amb la pellofca dels cacauets.

—I no va i el Pep —ara blasmava Miquel contra el seu cap, que treballava a cavall entre la ràdio i Internet— l'altre dia s'entesta en no posar la carxofa davant el Partit Ecologista Avançat, que no li han volgut pagar més publicitat. Clar, com els qui hem de traure la cara som nosaltres!

No esperaven respostes dels altres, que bevien i picaven mentre un d'ells prenia la paraula. Només volien desfogar-se de la feina amb qui sabien que els entenia i que compartia les seues dèries.

—La darrera de Cacau ja l'he sabuda? —tots feren cara d'estranyesa a la pregunta d'una Remei que gaudia presumint de les seues fonts secretes—. Ara sí que cau: apropiació indeguda de rajoles destinades a la casa de cultura, que van acabar al seu xalet. Resulta curiós

que amb tantes mangarrufes com ha comés, i no l'han enxampat mai; ara, per aquesta minúcia li caurà el pèl.

—No heu vist molt apoquit, sense ganes de parlar el Vila, a l'assemblea?

—És cert, ell que veu un micro i es tira en planxa... No sé què se li haurà antoixat. Igual no volia cremar-se amb uns temes que el pillen un poc de rasquinyada...

—Per cert, ja heu entrat al bloc que Martí va posar en marxa? —la Núria sempre fent de bandereta en la processó—. No té desperdici.

Tots el coneixien. Tots l'estaven llegint atentament i d'amagat. Tots sabien que d'aquelles informacions contrastades i mai publicades que el Martí els havia posat a l'abast, no en podien fer ús, almenys ara per ara.

Tots emmudiren.